

РЕШЕНИЕ

№ 18347

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1988** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ към ЦУ на НАП, против Решение № 4592 от 18.12.2025г., постановено по НАХД № 16190/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав. С обжалваното решението е отменено издаденото от касатора Наказателно постановление /НП/ № 853726-Ф./03.10.2025 г., с което на „Дубе България“ ЕООД, на основание чл. 278б, ал. 3 от ДОПК е наложена имуществена санкция в размер на 12 009,00 лева, за нарушение на чл.127и, ал.1 от ДОПК.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на въззивното решение. Оспорва се изводът на съда, че с непосочване в АУАН на дата, място на административното нарушение и описание на обстоятелствата по неговото извършване, субектът на отговорността е лишен от правото на защита. Излагат се доводи, че АУАН и НП съдържат изискуемите реквизити по чл. 42 и чл. 57, ал.1 от ЗАНН. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди Наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт – пълномощник, който поддържа жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от страна на ответника разноски за адвокатски хонорар.

Ответникът - „Дубе България“ ЕООД, в представен писмен отговор и в съдебно заседание, чрез

упълномощен адвокат, оспорва касационната жалба. Иска от съда да отхвърли жалбата и да потвърди решението на въззивната инстанция. Претендира присъждане на разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК. Ангажира писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, II - ри касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения.

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установено, че на 01.07.2025 г. в 16:16 ч. в [населено място], на [улица], № 1, проверяващ екип на НАП извършил проверка на МПС, марка М., рег. [рег.номер на МПС] и водач Б. Б. П., на мястото на разтоварване на стока попадаща в списъка на СВФР. Превозната стока била транспортирана от Полша до България с транспортно средство, рег. [рег.номер на МПС] /С., с превозвач „СИГУРА“ ООД, с ЕИК:[ЕИК]. Част от стоката предназначена за „Дубе България“ ЕООД е претоварена в логистична база на ЕУРОШПЕД и транспортирана до адреса на получаване на дата - 01.07.2025 г. Органите по приходите съставили Протокол за извършена проверка на СВФР при В. № 229903474196_1 от 01.07.2025 г. и са поставили техническо средство за контрол на гореописаното МПС. За отстраняването на техническото средство за контрол е съставен П. № 229903474196_2 от 01.07.2025 г., в присъствието на водача на транспортното средство и И. М. - управител на „Дубе България“ ЕООД. Представени били документи, придружаващи стоката - Фактура № FV/U/01/25/06/01591 от 26.06.2025 г. Изпращач на стоката е търговското дружество V. CELKARGROUP P.S.A с V. № PL [ЕГН]. Установено било, че превозваната за „Дубе България“ ЕООД стока попада в списъка на СВФР, с код на комбинирана номенклатура № 8708 /части и принадлежности за автомобилни транспортни средства от № 8701 до 8705/- 1133 бр. и е на обща стойност от 15 350,72 евро или 30 023,40 лева. В хода на проверката задълженото лице не е предоставило уникален номер за превоз, който е следвало да бъде подаден до влизане на транспортното средство на територията на страната. Данни за подадено У. не били установени и при проверка от приходните органи в ИСФК – „В. и проверки в страната с У.“.

Органите на НАП заключили, че дружеството е нарушило чл. 127и, ал. 1 от ДОПК, тъй като не е декларирало предварително по електронен път данни за превоза на СВФР, който започва от територията на друга държава членка на ЕС и завършва на територията на страната, преди навлизане на транспортното средство на територията на страната. В тази връзка на място (на 01.07.2025 г.) бил съставен АУАН, връчен на управителя на дружеството.

Въз основа на съставения АУАН началникът на отдел "Оперативни дейности" - С. в ГД "Фискален контрол" към ЦУ на НАП издал обжалваното пред СРС НП № 853726-Ф. от 03.10.2025 г., с което на „Дубе България“ ЕООД на основание чл. 278б, ал. 3 ДОПК е наложена "имуществена санкция" в размер на 12 009,00 лева. Санкцията АНО определил въз основа на констатираната обща пазарна цена на процесната стока – 30 023,40 лева /по фиксиран курс на БНБ/, 40 % от която сума са 12 009,00 лева.

Въззивният съд е отменил НП, поради допуснати в административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила рефлектиращи върху правото на защита на наказаното лице. За да постанови решението си, на първо място СРС е намерил, че съставеният

АУАН и издаденото НП не отговарят на императивните изисквания на чл. 42, ал. 1, т. 3, респективно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. СРС като е възприел описаната от АНО фактическа обстановка е намерил, че в АУАН липсва посочване на датата на извършване на нарушението, същевременно в НП неправилно е прието, че това е датата на проверката. Констатирал е и разминаване относно мястото на извършване на нарушението, доколкото в АУАН е вписан адреса на дружеството - [населено място], ул. „К.“, № 1, а в НП – [населено място]. Отделно от това, след извършен анализ на сочената за нарушена разпоредба във връзка с проверката за правилното приложение на материалния закон, състава на СРС е приел, че в случая липсва да е осъществен състава на нарушението по чл. 127и, ал. 1 от ДОПК, тъй като не е налице изтекъл срок, в който получателят/купувач на СВФР е следвало да потвърди получаването на стоката. Така също, с данните в приложената по делото разпечатка от кореспонденция по имейл и събраните гласни доказателства /свидетелските показания на св. И./ се установява, че е бил направен опит да се предотврати превоза на процесната стока, тъй като дружеството не е било уведомено за изпращането ѝ, поради което да я декларира в срок. Поради тази причина според решавания състав на СРС, макар и обективна и безвиновна, административната отговорност на дружеството в конкретния случай не може да бъде ангажирана, поради достатъчно доказателства, в които изначално се уведомява доставчикът да уведоми предварително за превозването и пристигането му на територията на Република България в конкретния случай

Решението е валидно, допустимо и правилно, но при съобразяване на следното:

Касационният състав споделя извода на решавания съд за допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство. В нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 3 от ЗАНН в съставения АУАН не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Същевременно с НП са предявени нови факти, които не са отразени в АУАН, а именно, че нарушението е извършено на 01.07.2025 г. (датата на контролната проверка), а за място на нарушението е вписано - [населено място] (тъй като необходимата информация е следвало да постъпи по електронен път в сървъра на НАП, намиращ се в [населено място], на основание чл. 8, ал. 1, изр. второ от Наредба № Н-5 от 29.09.2023г.). Така допуснатото несъответствие между АУАН и НП по отношение на изискуемите реквизити, е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното дружеството и съставлява основание за отмяна на НП.

Настоящият касационен състав не възприема извода на въззивния съд, по отношение на приетата несъставомерност на деянието, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на „Дубе България“ ЕООД, доколкото не бил изтекъл срокът за потвърждаването на получаването на стоката след пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване. В случая дружеството е санкционирано за административно нарушение по чл. 127и, ал. 1 от ДОПК. Визираната разпоредба предвижда, че при превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване. С Наредба Н-5 от 29.09.2023г. на МФ е регламентирана процедурата по подаване на данните. Съгласно чл. 8, ал.1 от Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България е регламентирано, че при всеки отделен превоз на СВФР, който започва от територията на друга държава – членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или

крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за превоза до влизане на транспортно средство на територията на страната. Съгласно чл. 8, ал. 4 от същата наредба, лицата по ал. 1 потвърждават получаването на СВФР, като подават уведомление по електронен път съгласно приложение № 2 най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането на стоката на мястото на получаване/разтоварване. Когато с превоза се транспортират стоки за повече от един обект, стопанисван от едно лице, потвърждаването се извършва до края на деня, следващ деня на пристигането на стоката на мястото на получаване/разтоварване в последния обект.

Анализът на цитираните разпоредби води до извод, че в чл. 127и, ал. 1 от ДОПК се касае за две отделни, самостоятелни задължения, първото от които е свързано с деклариране на данни за превоза предварително, преди влизане на транспортното средство на територията на страната, а второто – отделно и самостоятелно задължение е след пристигане на стоката на мястото на получаване/разтоварване да бъде потвърдено нейното получаване. Неизпълнението на което и да е от тези две отделни задължения, самостоятелно осъществява състава на чл. 127и, ал. 1 от ДОПК. С процесното НП ответникът по касация е санкциониран за извършено нарушение на чл. 127и, ал. 1, предложение първо от ДОПК, а не предложение второ, както неправилно е аргументирал СРС. Тези изводи не променят крайния изход на спора, тъй като настоящият касационен състав се солидализира изцяло с констатациите и правните изводи на районния съд, касаещи липсата на правно единство в АУАН и НП.

Основен елемент от изпълнителното деяние на процесното нарушение е фактът (датата) на преминаване на товарния автомобил на територията на страната, което да позволи да бъде извършена преценка, относно момента до който дружеството е следвало да декларира по електронен път данните (във връзка с установяване датата на нарушението). В случая липсват писмени доказателства установяващи с категоричност датата на преминаване на превозното средство на територията на страната. Относно тази дата пред СРС е представена разпечатка от имейл на св. П. И., от дата 30.06.2025 г. (понеделник) с данните, че товарното превозно средство е преминало границата на Р България през почивните дни (т.е. в периода 28 – 29.06.2025 г.). В случая наказващият орган е приел, че нарушението е извършено на датата на проверката - 01.07.2025 г., въз основа на констатациите в АУАН, като при постановяването и на двата акта е налице позоваване на протокола за извършена проверка на стоки с висок фискален риск и протокола за отстраняване на техническото средство за контрол, съставени на 01.07.2025 г. (в протоколите липсват данни за датата на преминаване на превоза на територията на страната). От така изложеното в обстоятелствената част на НП става ясно, че АНО единствено въз основа на констатациите в АУАН и безкритично при обосноваване на крайния си извод е възприел, че нарушението е извършено на 01.07.2025 г. Видно от доказателствата по делото несъмнено установен и доказан е единствено фактът, че е налице осъществен превоз на СВФР (части и принадлежности за автомобилни превозни средства № 8701 до 8705) от Р Полша към Р България, като за същия превоз получателят на стоки - „Дубе България“ ЕООД не е декларира данни по електронен път до НАП, като липсва съществен елемент – датата на преминаване на превоза на територията на страната. В случая АНО не е изпълнил задължението си да изясни детайлно фактичката обстановка и като резултат е приел и незаконосъобразен извод за извършено нарушение на чл. 127и, ал. 1 ДОПК.

Освен това, СРС не е отчел и обстоятелството в НП липсва каквато и да било обосновка относно размера на наложената санкция. Санкционната норма на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК предвижда лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в

размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лева. Данъчната основа представлява стойността, върху която се начислява ДДС при облагаеми доставки, или стойността, върху която не се начислява данък при освободени доставки. В случая административнонаказващият орган е посочил стойността на стоките, без да посочи каква е данъчната основа по ЗДДС на тези стоки, каквото изискване е въведено в цитираната норма, още повече, че не всички стоки по представената фактура от 25.06.2025 г. са СВФР. Допуснатите процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, както и неправилното определяне на наложената санкция вместо по данъчната основа по стойността на стоките без да е ясно дали същата се явява данъчна основа по смисъла на чл. 287б, ал. 3 ДОПК, води до незаконосъобразност на наказателното постановление.

Следва да се отбележи също така, че мерките по фискален контрол имат за цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР. Разпоредбата на чл. 325, пар.2 от ДФЕС урежда императивно задължение за държавите-членки да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси. Касае се за превоз на стоки между държави-членки, който за получателя в Република България представлява възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл. 2, т. 2 от ЗДДС и чл. 2, пар.1, б. "б" от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), с оглед на което приложимо в настоящия случай е правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 51, пар.1 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) разпоредбите на настоящата Харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенции на Съюза. Разпоредбата на чл. 49, пар.3 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) установява принципа, че тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението, принцип, който многократно е разясняван в практиката на Съда на ЕС (СЕС).

При липса на законодателни мерки на Съюза в областта на приложимите санкции, държавите членки са компетентни да определят вида и размера на тези санкции при спазване по-специално на принципа на пропорционалност (решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 64 и цитираната съдебна практика). Според последния принцип предвидените в национално законодателство санкционни мерки не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от същото това законодателство цели (решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 65 и цитираната съдебна практика). Принципът на пропорционалност изисква при определянето на наказанието, както и при определянето на размера на глобата, да се отчитат конкретните обстоятелства по случая (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 67). За да се прецени пропорционалността на санкциите, трябва да се вземат предвид и възможността националният съд да измени квалификацията спрямо дадената в обвинителния акт, като тази възможност може да доведе до налагането на по-лека санкция, както и възможността да нюансира санкцията спрямо тежестта на съответното престъпление (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 68 и цитираната съдебна

практика). В т. 84 от същото решение СЕС е посочил, че като предвижда наказание лишаване от свобода от минимум пет години за всички случаи на използване без съгласие на марка в търговската дейност, национална законова разпоредба като посочената в четвъртия преюдициален въпрос затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното престъпление.

Определената в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока не позволява при определяне на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства на случая по смисъла на цитираната практика на СЕС. Както се посочи, целта на разпоредбите е предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР, засягащи интересите на фиска, но в конкретния случай подобно засягане не се установява. Напротив, осъществен е фискален контрол на СВФР, при който е установена идентичност на декларираните и внесени стоки, респ. липса на отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях. Тези обстоятелства, както и обективните данни, че при фискалния контрол е установено съответствие между посоченото в документите и установените при проверката вид и количество на стоката, т.е. не е налице отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях, следва да се квалифицират като смекчаващи по смисъла на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При визираните специфики на конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че наложената в законоустановения размер по чл. 278б, ал. 3 от ДОПК имуществена санкция не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. С други думи, имуществена санкция в размер на 12 009 лв. е непропорционална и явно несправедлива по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3, вр. ал. 3 от НПК.

Налице е съдебна практика (решение № 6623 от 07.11.2019 г. по кнахд № 6092/2019 г. на АССГ, решение № 1698 от 09.03.2020 г. по кнахд № 141/2020 г. на АССГ, решение № 8264 от 19.12.2019 г. по кнахд № 10357/2019 г. на АССГ, Решение № 7974 от 26.02.2026 г. по кнахд № 7888/2025 г., както и константната национална съдебна практика по отмяна на електронни фишове, издадени от А. за нарушения на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДВП, вкл. след постановяване на Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23), според която спазването на принципа на пропорционалност се осъществява чрез преценката по чл. 28 от ЗАНН, който принцип е относим и към формалните нарушения. Той изисква при определянето на размера на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства по случая. Законодателно е уреден в разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, уреждаща начина на индивидуализация на административното наказание. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК, според която наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, респ. по аргумент от чл. 11 от ЗАНН и административното наказание трябва да е съобразено със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение.

По изложените съображения обжалваното решение е правилно като резултат и следва да бъде оставено в сила.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на надлежно заявеното от ответника по касация искане за присъждане на разноски в размер на 757 евро–

заплатено по банков път адвокатско възнаграждение, видно от приложения договор за правна защита и съдействие и справка за банково потвърждение за плащане. Съдът счита за неоснователно възражението на касатора по чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН, тъй като същото е в пределите на предвидения минимум по чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, II - ри касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4592/18.12.2025 г., постановено по НАХД № 16190/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 111 - ти състав.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Дубе България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 757 евро (седемстотин петдесет и седем евро) – разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: